

Appel iværksat den 6. juni 2005 af Agraz, SA m.fl. til prøvelse af dom afsagt den 17. marts 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-285/03, Agraz, SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-243/05 P)

(2005/C 193/31)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. juni 2005 iværksat appel af Agraz, SA m.fl. ved advokaterne José Luís da Cruz Vilaça og Dorothee Choussy til prøvelse af dom afsagt den 17. marts 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-285/03, Agraz, SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom af 17. marts 2005 ophæves i det omfang, Retten fastslog, at der ikke var noget sikkert tab, og frifandt Kommissionen, og det fastslås i stedet:
2. Principalt, at betingelserne for Kommissionens ansvar uden for kontraktforhold er opfyldt i sagen. Kommissionen tilpligtes at betale hvert af de sagsøgende selskaber restbeløbet af produktionsstøtten (som præciseret i stævningens bilag A.27) med tillæg af renter efter en af Retten fastsat rentesats for perioden fra den 12. juli 2000 (eller subsidiært fra den 13. juli 2000, eller mere subsidiært fra den 16. juli 2000), og indtil betaling sker. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser, herunder sagsøgernes omkostninger.
3. Subsidiært hjemvises sagen til Retten, for at den kan træffe afgørelse om de kompensationsbeløb, der skal betales sagsøgerne — efter på ny at have hørt dem — og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger (herunder sagsøgernes omkostninger) i appelsagen og i sagen ved Retten i Første Instans.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Appellanterne har anfægtet Rettens dom af følgende grunde:

Første anbringende: Retten nåede ud fra et forkert retsgrundlag til det resultat, at det tab, sagsøgerne havde lidt, ikke var sikkert og derfor ikke kunne begrunde deres ret til godtgørelse.

Dette anbringende består af to led.

I det første led gør sagsøgerne gældende, at Retten har tilsidesat EF-Domstolens praksis samt de principper, som er anerkendt i medlemsstaternes nationale retsordener, vedrørende erstatningsansvar uden for kontraktforhold, idet den har anlagt en urigtig fortolkning af begrebet »sikkert tab«, og idet den har forvekslet fastsættelsen af tabets karakter med beregningen af dets størrelse.

I det andet led fremsætter sagsøgerne argumenter, som skal vise, at Retten ved anerkendelsen af sagsøgernes ret til godtgørelse ikke har draget de konsekvenser, der som følge af dens konklusioner vedrørende lovligheden af Kommissionens adfærd på grund af dennes tilsidesættelse af Rådets forordning (EF) nr. 2201/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager (⁽¹⁾), samt af principperne om omsorgspligt og god forvaltningsskik, skulle være draget.

Andet anbringende: Tilsidesættelse af princippet om kontradiktion sagsøgernes ret til at blive hørt.

Tredje anbringende: Forvrængning af parternes påstande.

Fjerde anbringende: Rettens tilsidesættelse af sin fulde prøvelsesret og sin pligt til at træffe afgørelse. Retsnægtelse, idet Retten har undladt at drage de konsekvenser, der som følge af dens konklusioner skulle være draget vedrørende fastsættelsen af skadens størrelse.

(¹) EFT L 297, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. februar 2005 af Oberster Patent- og Markensenat i sagen Armin Häupl mod Lidl Stiftung & Co. KG.

(Sag C-246/05)

(2005/C 193/32)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 9. februar 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. juni 2005, har Obersten Patent- og Markensenat i sagen Armin Häupl mod Lidl Stiftung & Co. KG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 89/104/EØF⁽¹⁾ af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker fortolkes således, at der med »datoen for registreringsprocedurens afslutning« menes beskyttelsesperiodens begyndelse?
2. Skal artikel 12, stk. 1, i direktiv 89/104 fortolkes således, at der foreligger skellig grund til manglende brug af varemærket, når virkeliggørelsen af den virksomhedsstrategi, varemærkeindehaveren følger, af grunde virksomheden ikke har indflydelse på, bliver forsinket, eller er varemærkeindehaveren forpligtet til at ændre sin virksomhedsstrategi for rettidigt at kunne gøre brug af varemærket?

(¹) EFT L 40, s. 1.

Sag anlagt den 15. juni 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-249/05)

(2005/C 193/33)

(Processprog: finsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 2005 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Triantafyllou og I. Koskinen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Finland ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til artikel 21 og 22 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 om moms, og i henhold til artikel 28 EF og 49 EF, idet afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i Finland, men som foretager afgiftspligtige transaktioner i Finland, og som er etableret i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, der er part i en overenskomst om gensidig bistand, som er indgået med Finland, og hvis anvendelsesområde svarer til anvendelsesområdet for Rådets direktiv 76/308/EØF⁽²⁾ af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger, og for Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003⁽³⁾ af 7. oktober 2003 om administrativt samarbejde vedrø-

rende merværdiafgift og ophævelse af forordning (EØF) nr. 218/92, er forpligtet til at udpege en repræsentant over for skattemyndighederne.

2. Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I medfør af artikel 21, stk. 2, i sjette momsdirektiv 77/388/EØF har medlemsstaterne ikke ret til at pålægge en erhvervsdrivende, der ikke er etableret i landet, men i en anden medlemsstat, at udpege en repræsentant over for skattemyndighederne. I et sådant tilfælde er det frivilligt, om en erhvervsdrivende, der ikke er etableret i landet, vil udpege en repræsentant over for skattemyndighederne.

I denne henseende er den finske ordning som følger: a) såfremt en erhvervsdrivende er en afgiftspligtig person, der ikke er etableret i Finland, er det modtageren, der er momspligtig («omvendt afgiftspligt»); b) såfremt man giver en erhvervsdrivende, der ikke er etableret i Finland, mulighed for at blive registreret som momspligtig i Finland, skal den pågældende obligatorisk udpege en repræsentant over for skattemyndighederne i Finland.

Den finske ordning er for så vidt angår udpegelsen af en repræsentant over for skattemyndighederne ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten. Forpligtelsen til at udpege en repræsentant over for skattemyndighederne er i strid med artikel 21, stk. 2, i sjette momsdirektiv.

Den finske ordning kan overlade det til den erhvervsdrivende, der ikke er etableret i Finland, frit at vælge at lade sig registrere som momspligtig i Finland, men Finland kan ikke gøre et sådant valg betinget af, at der er udpeget en repræsentant over for skattemyndighederne, idet dette er i strid med sjette momsdirektiv og i direkte strid med formålet med direktiv 2000/65/EF⁽⁴⁾ samt med principperne om frie varebevægelser og om fri udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved EF-traktaten.

(¹) Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977 s. 1).

(²) EFT L 73 af 19.3.1976 s. 18.

(³) EUT L 264 af 15.10.2003 s. 1.

(⁴) Rådets direktiv 2000/65/EF af 17.10.2000 om ændring af direktiv 77/388/EØF for så vidt angår bestemmelse af betalingspligten for merværdiafgiften (EFT L 269 af 21.10.2000 s. 44).